

[Hans Hedtoft.]

Vi har ikke altid set denne linie understøttet stærkt nok fra de nuværende regeringspartiers side. Tværtimod. Vi har været vidne til, at visse aktivistiske grupper og kredse herhjemme arbejdede for en yderst farlig politik og brugte ukloge og urimeligt skarpe ord, der var udtryk for en stærk aggressiv holdning overfor den anden part i sagen. Vi konstaterede hos disse kredse en målsætning, der ikke bundede i nogen realistisk vurdering, men som bare vildledte en del mennesker, og som uundgåeligt måtte skabe øget uro og bitterhed i det tyske folk. Det var ansvarslost, og det var urealistisk arbejde, og det er kun godt, at disse kredse efterhånden er trængt så stærkt tilbage.

Udviklingen har helt givet os ret. Det er erkendt nu fra alle ansvarsbevidste partier og kredse, at der med hensyn til grænsepolitik først og sidst må bygges på et godt naboforhold mellem de to folk. Dertil kommer betydningen af udviklingen i Tyskland. Jeg både håber og tror, at de demokratiske kræfter i Tyskland vil fæstne deres stilling og afgørende indfyldelse og vil have kræfter til at holde yderliggående og ikke-demokratiske kredse, som vi jo ved eksisterer, i skak, så det tyske folk kan tilkæmpe sig en ligeberettiget stilling indenfor det vestlige demokrati.

Jo stærkere demokratiet i Tyskland fæstnes, des mere nærliggende bliver det, at der udbygges et korrekt og venskabeligt naboforhold mellem de to folk. I samme grad det sker, forsvinder bitterheden over de nationale brydninger i grænselandet, og jo mere roligt og afspændt bliver forholdet.

Enkelte tyske politikere og grænseblade kredser stadig om emnet: Indgåelse af en dansk-tysk mindretalstraktat. Jeg er enig med den højtærede udenrigsminister i en afvisning af noget sådant, og det har jeg adskillige gange tidligere givet udtryk for. Forholdene på begge sider grænsen er så forskellige og vil sandsynligvis i overskuelig fremtid være så meget forskellige, at det alene af den grund ville være ugorligt at dække forholdet tilfredsstillende i form af traktatlige bestemmelser.

Vi underkender ingenlunde gensidighedshensynet. Vi ønsker ikke at kræve noget af andre, som vi ikke selv vil yde indenfor vort område. Men gensidighedshensynet skal slå igennem i handling og ikke stivne i utilstrækkelige traktatparagraffer.

Hvad angår retten til et arbejde med det sigte at nå frem til udøvelse af selv-

bestemmelsesretten, så kan jeg helt slutte mig til den højtærede udenrigsministers bemærkninger. Når et sådant arbejde foregår på demokratisk grund og øves af loyale statsborgere ved demokratiske midler, så vil ingen, der bekender sig til demokratisk indstilling, med rette kunne kritisere det.

Alle demokratiske partier har været enige i at støtte det danske kulturelle arbejde dernede, og beløbenes størrelse har heller ikke skilt os. Når navnlig skolebyggeriet i byerne antagelig snart er klaret, vil vore tilskud kunne gå betydeligt ned.

Hvad jeg også ved denne lejlighed ønsker at pege på, er nødvendigheden af en rationalisering og koordinering indenfor støttearbejdet til Sydslesvig. Under den forrige regering arbejdede vi herpå, og vi var ret langt fremme, da ministerskiftet kom. Vi har overfor regeringen fremholdt nødvendigheden af at gøre dette rationaliseringsarbejde færdigt. Der vil kunne nås meget derved, og det vil tilmed være sundest for alle parter.

Det er givet, at alle disse bevillinger må ind under fornøden revision; man bør tilstræbe så god og kritisk en budget- og byggekontrol som muligt og et nært samarbejde mellem de forskellige organisationer og institutioner. Vi finder ligeledes, at tiden er inde til at standse bespisningsvirksomheden nu, da ernæringsforholdene i Tyskland er så meget bedre, end da vi begyndte denne hjælpeaktion.

Og endelig må efter vor mening det danske hospitalsvæsen afvikles gradvis; det må være muligt at begynde denne afvikling allerede i år. Det var rigtigt af Danmark at træde hjælpende til i tiden lige efter krigens afslutning, da Tyskland var i så dyb nød, men nu, da forholdene har udviklet sig, som de har, bør Danmark ikke fortsætte med at drive hospitalsvirksomhed på en anden stats område.

Jeg vil sluttelig udtale håbet om, at den nationale og kulturelle brydning, der på begge sider af grænsen er en uundgåelig og naturlig foreteelse, må finde sted i en atmosfære af forståelse og gensidig respekt, og at det gode naboforhold mellem Danmark og Tyskland må udvikles og styrkes.

Jeg vil så gerne slutte med at sige: det er for socialdemokratiet en selvfølge, at den udenrigspolitik, vi skal støtte, må være en politik, der fremmer freden og det fredelige samarbejdes sag. Hele vor indstilling, vore følelser, vore traditioner, vor moral og vor forstand forbyder os at række hånd til en politik, som fremmer andet end fredens formål. Men vi vil en fred med frihed,